

Domnule Președinte, [1]

Subsemnatul [2] __, domiciliat în __, formulez în contradictoriu cu intimatul [3] __, domiciliat în __, în termen legal [4], prezenta cerere de

Revizuire

împotriva sentinței/deciziei civile nr. [5] / pronunțată de Judecătoria/ Tribunalului/Curtea de Apel_/Înalta Curte de Casație și

Justiție, solicitându-vă să dispuneți_[6]

Motivele cererii sunt următoarele:

Motivele de fapt [7]:_

Temeiul de drept [8]: îmi întemeiez cererea pe dispozițiile art. 322 pct. 2 C. proc. civ.

Pentru dovedirea depunerii în termen a cererii și a temeiniciei motivului de revizuire invocat solicit atașarea la prezenta cauză a dosarului în care s-a pronunțat hotărârea atacată. [9]

Anexez copia hotărârii atacate, precum și chitanța de plată a taxei judiciare de timbru de 91.000 lei și timbrul judiciar de 1.500 lei. [10]

Semnătura,

Domnului Președinte al Judecătoriei/Tribunalului/Curții de Apel/Înaltei Curți de Casație și Justiție [11]__

Explicații

[1] Natura juridică. Revizuirea este o cale extraordinară de atac, de retractare, comună și nesuspensivă de executare, prin care se poate obține, în cazurile expres și limitativ prevăzute de art. 322 C. proc. civ., retractarea hotărârii definitive atacate.

[2] Calitate procesuală activă (revizuiant) poate avea oricare dintre părțile interesate care au figurat în procesul în care s-a pronunțat hotărârea supusă revizuirii sau, după caz, succesorii lor în drepturi, precum și procurorul, în temeiul art. 45 alin. (5) C. proc. civ., indiferent dacă acesta a participat sau nu la judecata finalizată cu hotărârea pe care dorește să o atace.

[3] Calitate procesuală pasivă (intimat) au celelalte părți din procesul finalizat cu hotărârea atacată, care nu au formulat cererea de revizuire sau, după caz, succesorii în drepturi ai acestora.

[4] Termenul de introducere. Pentru cazurile prevăzute de art. 322 alin. (1) pct. 1, 2 și 7 C. proc. civ., termenul de revizuire este de o lună și curge de la comunicarea hotărârii definitive, iar când hotărârea a fost dată de instanța de recurs după evocarea fondului, termenul curge de la pronunțare [art. 324 alin. (1) pct.

1 C. proc. civ.].

În ce privește modul de calcul al termenului, sunt aplicabile dispozițiile art. 101 alin. (1), (3), (4) și (5) C.

proc. civ., iar referitor la repunerea în termen este incident art. 103 C. proc. civ.

[5] Obiectul revizuirii îl constituie hotărârile rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare, prin care s-a rezolvat fondul pretenției deduse judecării, precum și hotărârile date de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, cu excepția celor cu privire la care legea interzice exercitarea acestei căi extraordinare de atac, cum este, de exemplu, cazul hotărârii de divorț, numai în partea referitoare la rezolvarea dată capătului de cerere vizând divorțul [art. 619 alin. (5) C. proc. civ.] sau cazul hotărârilor pronunțate în materie electorală, potrivit Legii nr. 373/2004 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului.

Prin urmare, intră în categoria hotărârilor susceptibile de revizuire hotărârile pronunțate în orice fază procesuală - fond, apel, recurs - dacă îndeplinesc condiția de a evoca fondul, și anume: hotărârile de fond ale primei instanțe, pronunțate cu ocazia primei judecări, care au rămas definitive prin neapelare, prin anularea sau respingerea apelului în temeiul unei excepții procesuale, ori prin perimarea apelului; hotărârile de fond ale instanței de apel, inițiale sau după casarea cu trimitere; hotărârile instanțelor de recurs prin care se evocă fondul, respectiv deciziile date ca urmare a rejudecării fondului după casarea cu reținere, precum și hotărârile date asupra recursului, indiferent dacă acesta a fost admis sau respins ca nefondat, dacă la judecarea recursului au fost produse înscrisuri noi, pe baza cărora s-a reținut o altă situație de fapt decât cea din hotărârea recurată; hotărârea dată în fond după sau o dată cu admiterea altei cereri de revizuire, a contestației în anulare ori a contestației la executare.

Nu sunt supuse revizuirii: hotărârile primei instanțe care, deși definitive, nu evocă fondul pricinii, și anume hotărârile de declinare a competenței, de perimare, hotărârile prin care s-a admis o excepție procesuală (de procedură sau de fond, cum ar fi ne-competența, prescripția, autoritatea de lucru judecat, lipsa de calitate procesuală, lipsa de interes etc.) ori s-a dispus încetarea procesului civil în temeiul actelor de dispoziție ale părților (desistarea, achiesarea, tranzacția); ordonanța președințială; hotărârile instanței de apel prin care se respinge apelul, se anulează apelul ori se constată perimarea acestuia sau, deși se admite, cauza este trimisă spre rejudecare; hotărârile instanțelor de recurs prin care s-a respins recursul pe temeiul unei excepții procesuale sau pe fond (în acest din urmă caz dacă nu s-a reținut în considerente o altă situație de fapt pe baza înscrisurilor noi administrate în această fază procesuală), ori prin care recursul a fost admis, dar cauza a fost trimisă spre rejudecare; hotărârile pronunțate în recurs de Înalta Curte de Casație și Justiție, întrucât, conform art. 314 C. proc. civ., acestea se mărginesc la aplicarea corectă a legii la împrejurările de fapt ce au fost pe deplin stabilite în instanțele anterioare, cu excepția recursurilor date în competența Înaltei Curți de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ, când, potrivit legii, Înalta Curte va rejudeca litigiul în fond după casarea sentinței dacă nu sunt motive de casare cu trimitere etc.

[6] Se va indica expres soluția urmărită prin admiterea revizuirii întemeiată pe pct. 2 al art. 322, respectiv în varianta pronunțării extra saup/us petita se va solicita modificarea dispozitivului hotărârii atacate în limitele obiectului cererii de chemare în judecată, iar în varianta minus petita se va solicita judecarea în fond a capătului de cerere omis de la pronunțarea instanței și completarea hotărârii cu soluția pe acest capăt de cerere.

[7] Motivele de fapt. Se va arăta că motivul reglementat de art. 322 pct. 2 C. proc. civ. este cel dedus judecării și se va argumenta îndeplinirea condițiilor acestui motiv prin raportare la situația concretă din hotărârea atacată.

Punctul 2 al art. 322 C. proc. civ. deschide calea revizuirii pentru situația în care instanța s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut ori a dat mai mult decât s-a cerut; motivul vizează, deci, situația în care instanța nu s-a pronunțat în limitele obiectului pricinii

deduse judecății, așa cum cere art. 129 alin. (6) C. proc. civ., în sensul că fie a acordat ceea ce nu s-a cerut {extrapetita}, fie mai puțin decât s-a cerut {minus petita}, fie mai mult decât s-a cerut {pluspetita}, astfel că revizuiantul trebuie să arate în cererea de revizuire care a fost obiectul cererilor care au învestit legal instanța și ce a acordat aceasta în afara limitelor investiției sale.

7.1. Instanța s-a pronunțat extra petita, de exemplu, atunci când: deși reclamantul a cerut numai obligarea la plata unei sume datorate, l-a obligat pe pârât și la plata dobânzilor sau, deși acesta a solicitat numai restituirea bunului, l-a obligat pe pârât și la plata fructelor; a acordat execuția vremelnică a hotărârii sau un termen de grație ori cheltuielile de judecată, deși acestea nu fuseseră cerute de partea interesată; a respins un capăt de cerere neformulat etc.

Nu există, însă, extra petita atunci când instanța a rezolvat, din oficiu, în temeiul legii, capete de cerere neformulate de reclamant, cum ar fi, de exemplu, la divorț, când art. 42 C. fam. obligă instanța să se pronunțe o dată cu divorțul asupra încredințării copiilor minori și asupra contribuției fiecărui părinte la cheltuielile de creștere și educare ale acestora, sau în materie de expropriere, când art. 24 alin. (4) din Legea nr. 33/1994 dă dreptul instanței să dispună exproprierea totală, conform voinței expropriatului, deși expropriatorul a cerut exproprierea numai a unei părți de teren sau de construcție.

Revizuirea nu este însă admisibilă pentru această ipoteză dacă instanța a comis o greșeală de judecată, în sensul că a primit și soluționat o cerere cu încălcarea dispozițiilor legale (de ex.: reclamantul și-a modificat cererea de chemare în judecată după prima zi de înfățișare și, deși pârâtul s-a opus, instanța s-a pronunțat și asupra capătului de cerere formulat peste termen; dacă instanța de apel a primit și soluționat o cerere nouă, inadmisibilă în apel) ori dacă se pretinde că instanța a admis un capăt de cerere în mod nelegal, întrucât pretenția formulată ar fi fost contrară normelor de drept substanțial.

7.2. Instanța s-a pronunțat minus petita, de exemplu, atunci când nu a rezolvat unul sau mai multe capete de cerere din acțiunea principală, nu a rezolvat cererea reconvențională ori cererile de intervenție etc. Nu echivalează cu minus petita respingerea cererii sau a capătului de cerere, admiterea numai în parte a cererii și nici pronunțarea implicită asupra unor cereri (de exemplu, respingând cererea de rezoluțiune a unui contract, instanța s-a pronunțat implicit și asupra cererii de restabilire a situației anterioare), întrucât în toate aceste situații instanța „a pronunțat” soluția.

7.3. Instanța s-a pronunțat plus petita, de exemplu, atunci când l-a obligat pe pârât la plata unei sume mai mari decât cea pretinsă de reclamant, când l-a obligat pe pârât ca moștenitor pur și simplu, deși el era urmărit de reclamant doar ca moștenitor sub beneficiu de inventar, când a recunoscut reclamantului dreptul de proprietate, deși acesta pretinsese prin acțiune numai dreptul de uzufruct etc.

Nu se poate, însă, invoca plus petita în procesul de partaj, atunci când instanța a atribuit bunuri din masa de împărțit și părții care nu este titulara cererii de partaj sau a inclus în lotul unei părți mai multe bunuri decât a cerut, aceasta deoarece cei împotriva cărora s-a exercitat acțiunea de partaj au aceleași drepturi cu cei care au exercitat-o, toți având dublă calitate - de reclamant și de pârât în același timp -, iar instanța are obligația să lichideze drepturile comune ale copărtașilor prin formarea de loturi în natură pentru fiecare parte, pe cât posibil egale ca natură și valoare (art. 741 C. civ.), sau atunci când, aplicând dispozițiile legale în materie, instanța s-a pronunțat peste ceea ce partea a cerut, de exemplu în materie de pensie de întreținere pentru minori, când, conform art. 94 C. fam., în raport cu nevoia celui care o cere și cu mijloacele celui care urmează a o plăti, a stabilit o pensie de întreținere mai mare decât cea cerută prin

acțiune, ori în materie de recurs, când, potrivit art. 313 C. proc. civ., înalta Curte de Casație și Justiție dispune trimiterea cauzei spre rejudecare la o altă instanță de același grad cu cea care a pronunțat hotărârea casată.

[8] Temeiul de drept îl constituie dispozițiile art. 322 pct. 2 C. proc. civ., iar dacă s-a solicitat și suspendarea executării hotărârii atacate, acest temei de drept se întregește cu dispozițiile art. 325 C. proc. civ.

[9] Probele. Probațiunea se structurează pe două aspecte: cel legat de formularea în termen a cererii de revizuire și cel legat de motivul propriu-zis de revizuire.

În ce privește primul aspect, prezintă relevanță hotărârea atacată sau, după caz, dovezile de comunicare ale acesteia, după cum termenul de revizuire curge de la pronunțarea sau comunicarea hotărârii atacate, astfel că revizuiantul trebuie să solicite atașarea dosarului în care s-a pronunțat această hotărâre.

Solicitarea atașării dosarului de fond se impune și sub cel de-al doilea aspect, legat de verificarea motivului de revizuire invocat de parte, care presupune, în urma analizării hotărârii atacate prin raportare la obiectul cererilor deduse judecății, stabilirea măsurilor din dispozitivul acestei hotărâri care depășesc limitele legalei investiții a instanței.

[10] Timbrajul. Taxa judiciară de timbru, în cuantum de 91.000 lei (la nivelul anului 2005), și timbrul judiciar, în valoare de 1.500 lei, sunt cele prevăzute de art. 3 lit. h) din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, respectiv de art. 3 alin. (1) din O.G. nr. 32/1995, cu modificările și completările ulterioare.

Dacă se solicită și suspendarea executării hotărârii atacate, se datorează în plus o taxă judiciară de timbru de 91.000 lei și un timbru judiciar de 3.000 lei, conform art. 3 lit. e) din Legea nr. 146/1997, respectiv, art. 3 alin. (1) din O.G. nr. 32/1995.

[11] Instanța competentă este cea care a pronunțat hotărârea a cărei revizuire se cere [art. 323 alin. (1) C. proc. civ.]